af Atomer, der skal lære Menneskene at høre Livets Musik, mens det, de nu slæber og stræber efter, vel kan gøre dem rige, nogle af dem, men glade — aldrig.

Det er den unge „Doktor i Kemi", Odd Berg, der drømmer om at hjælpe den syge Menneskehed. „Ja", siger han, „der maa findes et Stof, der giver Menneskene Evnen til at leve, til at forme ud sit Liv efter sin Natur, den enkeltes Liv, det heles Liv . . . som Planter skyder Knopper og Blomster . . . som Træerne bygger Skov, hvor alles Duft smelter sammen til en enkelt ny, stor Duft, alles Susen til een . . ."

Odd synes at have Muligheder for at virkeliggøre sin Drøm. „Du kan, du kan, du kan, du kan!" jubler hans troende Discipel og Amanuensis Lili; men Odd kan dog ikke. Det bliver ham i Længden for koldt oppe paa Vidderne; han lader den dejlige Borghild tilintetgøre „de røde Draaber", hvori det allerede var lykkedes ham at fange Solen ind. De Kræfter, der strides i ham, er symboliserede i de to Kvinder, der elsker ham. Borghild er saa ganske jordisk og egoistisk. „Mine Læber længes efter Kys, mit Bryst længes efter at give Die," siger hun; hun vil give ham „hver Trevl" af sig, men hun vil heller ikke taale nogen anden Magt ved Siden af sig, hverken Mennesker eller Idéer. Hos hende kan han kun være det Hverdagsmenneske, som han i Virkeligheden er vokset fra. Anderledes med Lili. Hun er egentlig det nyeste i Bogen. Reformidéer af lignende Art har man set før, om maaske ikke i saa fin og poetisk Iklædning. Men Lili, saa jomfruelig og barnlig, saa kæk i sin Fantasi og saa begejstret i sin Hengivelse, er noget enestaaende i den unge Litteratur, der er saa fattig paa ejendommelige Kvindeskikkelser. For hende er Odd eet med det nye, som arbejder sig frem i ham. Da hun ligger og skal dø, taler hun kun om hans Arbejde:

„En Gang vaagnede jeg midt om Natten, Klokken to. Jeg syntes, der var noget stort, der hændte i Verden. Jeg kunde ikke sove. Jeg klædte mig paa, jeg gik ind i Laboratoriet.

Du var oppe. Kan du huske det? Du var dødsens træt, men Øjnene dine straalte. Du havde fundet X. Men jeg lavede det til. Jeg vadskede Glassene. Du sagde, hvad jeg skulde tage af. Jeg vejede altsammen paa den lille Vægt . . ." Hvor forskellig fra Borghild, der, da hun har ødelagt Førstegrøden af Odds Arbejde, gaar fra ham med de Ord: „Naar Borghild bliver dit Livs Lys, saa send Bud."

Mon Forfatteren ved at stille sin Helt mellem disse to,